

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce:

J. D.

bytem X

zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem

sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti

žalovanému:

Krajský úřad Středočeského kraje

sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2018, č. j. 021359/2018/KUSK-OSA/ŠAM, sp. zn. 021359/2018/KUSK/2

takto:

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2018, č. j. 021359/2018/KUSK-OSA/ŠAM, sp. zn. 021359/2018/KUSK/2, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 1. 2018, č. j. MUKOLIN/OD 7693/18-nut, sp. zn. 12106/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), tím, že porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, když jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití

vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když došlo ze strany řidiče k nerespektování dopravního značení IP 11c s dodatkovou tabulkou „držitel povolení A B“, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a podle ustanovení § 95 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Z důvodu značné rozsáhlosti soud uvádí argumentaci žalobce až dále v odůvodnění rozsudku.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a podrobně se vyjádřil k jednotlivým námitkám.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

4. Ze správního spisu zjistil soud, že dne 24. 5. 2017 obdržel správní orgán I. stupně oznámení o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu tím, že řidič motorového vozidla tovární zn. B., registrační zn. X, podezřelý ze spáchání tohoto přestupku nerespektoval dopravní značení IP 11c Parkoviště podélné stání s dodatkovou tabulkou „DRŽITEL POVOLENÍ A B“. Součástí oznámení byly i fotografie vozidla.
5. Na výzvu k uhrazení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 30. 5. 2017 zaslal žalobce správnímu orgánu I. stupně informaci o totožnosti řidiče, za kterého označil pana I. H., bytem X, Slovensko, s doručovací adresou X. Uvedení této osoby správní orgán I. stupně neakceptoval, neboť v součinnosti s Policií ČR určil, že jde o fiktivní osobu, a věc odložil.
6. Dne 8. 8. 2017 byl vydán příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 15. 5. 2017 v 12:22 hodin na pozemní komunikaci v obci Kolín, ul. Na Hradbách, došlo ze strany řidiče k nerespektování dopravního značení IP 11c (Parkoviště podélné stání s dodatkovou tabulkou „Držitel povolení A a B“). Dne 21. 8. 2017 podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odpor proti výše uvedenému příkazu.
7. Dne 22. 1. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť porušil § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 15. 5. 2017 v 12:22 hodin na pozemní komunikaci v obci Kolín došlo ze strany řidiče shora uvedeného motorového vozidla k nerespektování dopravního značení IP 11c (Parkoviště podélné stání s dodatkovou tabulkou „Držitel povolení A B“). Žalobci byla za spáchaný přestupek uložena pokuta 1 500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
8. Dne 24. 1. 2018 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobce, které ani na výzvu nedoplnil.

9. Dne 28. 5. 2018 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
11. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

12. Soud uvážil k námitkám uvedeným v jednotlivých částech žaloby v pořadí s upřednostněním důvodné námítky takto:

Nestanovení místa přestupku, absence skutkového vymezení jednání a neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno

13. Podle žalobce nevymezil správní orgán ve výroku rozhodnutí místo údajného protiprávního jednání s takovou přesností, aby bylo možné přezkoumat jeho protiprávnost. Správní orgán I. stupně uvedl, že k protiprávnímu jednání došlo „na pozemní komunikaci v obci Kolín“. Žalobci není zřejmé, jak správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že stání na pozemní komunikaci v obci Kolín představuje porušení dopravního značení IP 11c. Zároveň žalobce tvrdil, že se na pozemní komunikaci v obci Kolín žádné dopravní značení IP 11c nenachází. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval konkretizací místa spáchání přestupku, a dospěl k závěru, že „[z] výroku správního rozhodnutí ve věci správního deliktu spočívajícího ve stání motorového vozidla bez zaplaceného parkovacího poplatku [§ 4 písm. c) ve spojení s § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích] musí být patrné, že vozidlo stálo vskutku na místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou. Zásadně proto nestačí uvedení ulice, v níž vozidlo takto mělo parkovat, jsou-li v dotyčné ulici jak placená místa k parkování, tak místa neplacená.“
14. V dalším žalobním bodě žalobce uvedl, že ve výroku rozhodnutí zcela chybí popis protiprávního jednání. Ve výroku je pouze uvedeno, že byla porušena pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, neboť došlo k nerespektování dopravního značení IP 11c. Závěr o nerespektování dopravního značení IP 11c považuje žalobce za právní závěr, ale neobsahuje vymezení protiprávního jednání. K tomu, aby byl výrok přezkoumatelný, musí obsahovat popis způsobu spáchání skutku. Z výroku tak není seznatelné, proč měl správní orgán za to, že došlo k porušení dopravního značení.
15. V dalších žalobních bodech žalobce uvádí, že žalovaný pochybil, když neuvedl ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnil porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu

stanovuje provozovateli vozidla povinnost zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Právní norma § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je tak blanketní normou. V případě normy s blanketní či odkazující dispozicí však musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje. Správní orgán I. stupně však tuto svou povinnost nesplnil a na konkrétní ustanovení, které mělo být porušeno, neodkázal. Dle žalobce je nutné, aby ve výroku rozhodnutí bylo konkretizováno, jaké ustanovení řidič vozidla porušil. Ohledně těchto tvrzení se žalobce dovolává závěrů přijatých v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015 – 34, Krajského soudu v Ústí nad Labem (pobočka v Liberci) ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014 – 33, a Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 12. 2017, č. j. 30 A 213/2016 – 41.

16. Správní orgán I. stupně ve výroku o vině žalobce skutečně konstatoval pouze, že „[j]e vinen: přestupkem provozovatele vozidla, dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kdy z nedbalosti porušil ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X, z nedbalosti nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 15. 5. 2017 v 12:22 hod na pozemní komunikaci v obci Kolín, došlo ze strany řidiče shora uvedeného motorového vozidla k nerespektování dopravního značení IP 11c (parkoviště podélné stání s dodatkovou tabulkou „DRŽITEL POVOLENÍ A B.““
17. Podle § 93 odst. 1 písm. a) a b) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání a právní kvalifikace skutku.“
18. Podle § 68 odst. 2 správního řádu pak platí, že „[v]e výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1.“
19. V souvislosti s popsáním místa spáchání přestupku správní orgán I. stupně do výroku prvostupňového rozhodnutí toliko uvedl, že k němu došlo „na pozemní komunikaci v obci Kolín“. Žalovaný pak uvedené pochybení spočívající v nedostatečné identifikaci místa přestupkového jednání nenapravit. Výrok rozhodnutí neobsahuje dostatečně konkretizované místo spáchání přestupku, neboť správní orgán nespecifikoval ani název ulice, ve které mělo k uvedenému přestupkovému jednání dojít, přičemž Kolín není malou obcí, naopak je městem se složitou dopravní situací a jednotlivé ulice nesou vlastní pojmenování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2015, č. j. 4 As 63/2015 – 52). Bez této bližší specifikace nelze vůbec určit, ve které části obce bylo vozidlo žalobce zaparkováno a zda byla v dané ulici umístěna příslušná dopravní značka. Žalobní bod je důvodný.
20. V souvislosti s vymezením skutku ve výroku rozhodnutí pak zdejší soud odkazuje zejména na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, Sb. NSS č. 1546/2008, ve kterém uvedl: „vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věci, o níž je rozhodováno, je

v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. V průběhu řízení lze jistě vymezení skutku provedené při zahájení řízení změnit v závislosti na dalších skutkových zjištěních či výsledku dokazování. Tak může dojít k jinému časovému ohraničení spáchaného skutku, rozsahu způsobeného následku, apod. Typicky takové situace mohou nastat zejména u tzv. trvajících či bromadných deliktů, deliktů spáchaných v pokračování (dílčí útoky vedené jednotným záměrem, spojené stejným či podobným způsobem provedení a blízkou souvislostí časovou a v předmětu útoku, které naplňují stejnou skutkovou podstatu). Je to až vydané rozhodnutí, které jednoznačně určí, čeho se pachatel dopustil a v čem jím spáchaný delikt spočívá. Jednotlivé skutkové údaje jsou rozhodné pro určení totožnosti skutku, vylučují pro další období možnosti záměny skutku a možnost opakovaného postihu za týž skutek a současně umožňují posouzení, zda nedošlo k prekluzi možnosti postihu v daném konkrétním případě. Ze všech výše uvedených důvodů je třeba odmítnout úvahu, že postačí, jsou-li tyto náležitosti uvedeny v odůvodnění rozhodnutí.“

21. Z výroku prvostupňového rozhodnutí je seznatelné, že je žalobce jakožto provozovatel vozidla objektivně odpovědný za to, že řidič jeho vozidla nerespektoval dopravní značku IP 11c (parkoviště podélné stání s dodatkovou tabulkou „držitel povolení A B), avšak z výroku rozhodnutí, ani z jeho odůvodnění již není seznatelné, zda řidič porušil již povinnost stanovenou dopravní značkou IP 11c a tedy parkoval jiným způsobem, než podélně, anebo zda řidič porušil až povinnost stanovenou dodatkovou tabulkou, která omezuje parkování pouze pro držitele povolení A B. Popis skutku kladený žalobci za vinu tak neumožňuje nezaměnitelnou identifikaci přestupkového jednání a je třeba dát žalobci za pravdu, že popis skutku není dostatečně konkrétní, a to zejména v popisu způsobu spáchání přestupkového jednání.
22. Dále soud s tímto žalobním bodem spojil i žalobní námitku, ve které žalobce upozorňoval na absenci uvedení ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, neboť tento žalobní bod úzce souvisí s formulací výroku o vině žalobce. V usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016 – 46, Sb. NSS č. 3656/2018, se uvádí, že „*správní orgán rozhodující o deliktu musel ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění.*“
23. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl pouze porušení ustanovení § 125f odst. 1 a § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ovšem pro perfektnost výroku by bylo nutné do výroku uvést i ustanovení § 125c odst. 1 písm. k), které popisuje ve spojení

s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu přestupkové jednání a které doplňuje výše uvedená ustanovení tak, že je dostatečně zřejmé, za jaké jednání je provozovatel vozidla odpovědný. Správní orgán I. stupně v odůvodnění specifikoval, že šlo o přestupek spočívající v nerespektování dopravní značky IP 11c (s dodatkovou tabulkou „držitel povolení A B) podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Lze proto konstatovat, že interpretací rozhodnutí by byla tato vada výroku rozhodnutí odstranitelná a nebyl by dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, které potvrzovalo prvostupňové rozhodnutí. Zároveň ale musí soud zohlednit výše uvedená pochybení, která žalovaný nikterak nenapravit, a která spočívala v tom, že výrok prvostupňového rozhodnutí nedostatečně vymezil skutek, který byl provozovateli vozidla kladen za vinu, a proto v takovém případě při *vršení* chyb výroku rozhodnutí, tedy nejen že výrok neobsahuje dostatečně konkrétní popis skutku, ale dále neobsahuje všechna ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, musí soud konstatovat, že přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí i z důvodu absence uvedení všech ustanovení ve výroku napadeného rozhodnutí, neboť výrok napadeného rozhodnutí obsahoval již i jinou, tentokrát interpretací zbývající části rozhodnutí, neodstranitelnou vadu, která způsobovala, že neuvedení všech ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, nebylo pouze formálním pochybením.

Neuvedení ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci

24. V dalším žalobním bodu žalobce namítal nezákonnost rozhodnutí o sankci, a to z toho důvodu, že správní orgán zohlednil pouze ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, § 93, § 35b písm. b) a § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky a příslušnou vyhlášku v případě výroku o nákladech řízení. Žalobce namítal, že uvedená ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky normují pouze obecná pravidla pro ukládání sankcí, takový odkaz neumožňuje přezkoumat, zda sankce v konkrétní výši, která byla uložena, je zákonná. Žalobce dále odkazoval na § 68 odst. 2 správního řádu, podle kterého platí, že se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno a označení účastníků. V závěru pak ještě citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 As 322/2017 – 29, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že „[v] posuzované věci prvostupňový správní orgán uvedl, že pokutu ukládá ve výši 4.000 Kč podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. v odůvodnění tohoto rozhodnutí pak dále uvedl, jakou pokutu je možné udělit za přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje. S ohledem na to, že ve zbytku je výrok správního rozhodnutí zejména v otázce skutkového vymezení a právního posouzení bez vad, tudíž nezavdává žádným pochybnostem stran toho, co bylo stěžovateli vytýkáno, neshledává Nejvyšší správní soud důvod pro zrušení správního rozhodnutí, pokud ve výroku o trestu není přesně uvedeno, zda je sankce ukládána pouze podle ustanovení týkající se přestupku řidiče, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje (jestliže tento závěr vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí), nebo s přihlédnutím k maximální hranici podle ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu. Opačný závěr by byl nepřiměřeně přísný a přepjatě formální.“
25. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí uložil žalobci pokutu následovně: „za což se mu dle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, dále dle ust. § 93, ust. § 35 písm. b) a ust. § 46 zákona o odpovědnosti za přestupky ukládá a) pokuta ve výši 1.500,- Kč (slovy jeden tisíc pět set korun českých)“.
26. Žalobce má pravdu v tom, že výrok o uloženém správním trestu neobsahuje všechna

ustanovení, podle kterých byla žalobci pokuta uložena, zejména neobsahuje ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu vymezující výměru pokuty. Zároveň je třeba s ohledem na výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu přihlédnout k tomu, že tuto formulaci uložení pokuty nelze akceptovat v okamžiku, kdy výrok o vině neobsahuje dostatečně vymezený skutek kladený žalobci za vinu. Vzhledem k tomu, že již výše soud konstatoval, že je výrok o vině žalobce nedostatečný, neboť jednak nespecifikuje dostatečně konkrétně místo a způsob spáchání přestupkového jednání a dále neobsahuje ani veškerá ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, nelze překlenout nedostatky uloženého správního trestu spočívající v neuvedení ustanovení, které obsahuje výměru pokuty. Žaloba je proto i v tomto žalobním bodě důvodná, neboť správní orgán I. stupně nevymezil ve výroku o uložení správního trestu dostatečně přesně, podle jakých ustanovení byl trest žalobci uložen.

Zavinění

27. Žalobce upozorňuje na to, že k odstranění zavinění ze skutkové podstaty podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu došlo až zákonem č. 183/2017 Sb., zároveň uvádí, že ačkoli je v tomto zákoně uvedeno, že nabyl účinnosti už 1. 7. 2017, nelze k této účinnosti s ohledem na § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb. o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“) přihlédnout, neboť v tomto ustanovení je uvedeno, že pokud to vyžaduje naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení. Zákon č. 183/2017 Sb. byl vyhlášen dne 28. 6. 2017, a zároveň nebyl podle žalobce zákonodárcem nijak odůvodněn naléhavý obecný zájem, proto tak mohl uvedený zákon nabýt účinnosti až dne 13. 7. 2017. Žalobce se domáhá aplikace ustanovení § 125f v podobě účinné v době mezi 1. 7. 2017 až 13. 7. 2017, kdy toto ustanovení neobsahovalo výlukou nutnosti existence zavinění provozovatelem vozidla, a zároveň požaduje, aby byla napadená rozhodnutí zrušena a aby bylo provedeno nové řízení, v rámci kterého bude jeho odpovědnost posuzována s ohledem na to, že znakem skutkové podstaty je též zavinění.
28. Ke dni spáchání správního deliktu (dne 15. 5. 2017) byl účinný zákon o silničním provozu ve znění novely č. 298/2016 Sb. Ustanovení § 125f, podle kterého se správní delikt žalobce posuzuje, pak znělo následovně:
 - (1) *Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
 - (2) *Právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*
 - a. *porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
 - b. *porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
 - c. *porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*
 - (3) *Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč.*
 - (4) *Obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*

- a. *nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b. *řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
 - (5) *Provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*
 - a. *bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo*
 - b. *podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.*
29. Z citovaného ustanovení je zřejmé, že neobsahovalo explicitní vyluku zavinění ze skutkové podstaty, jako je tomu nyní (aktuální znění § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uvádí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění.)
30. I přesto, že je zavinění obligatorním znakem charakterizujícím subjektivní stránku přestupku a i přesto, že až zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, došlo k textové změně uvedeného ustanovení, které nyní explicitně stanovuje, že k odpovědnosti fyzické osoby za tento přestupek se nevyžaduje zavinění, nedošlo ke změně skutkové podstaty a definičních znaků tohoto přestupku (dříve správního deliktu), neboť zavinění nebylo vyžadováno ani v minulosti. Provozovatel vozidla (fyzická i právnická osoba) odpovídal za spáchaný správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti. Tato objektivní odpovědnost je navázána na ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který uvádí, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. K tomuto soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[o]bsahově – ve stručnosti – nic nebrání zákonodárci, aby určitá spolehlivě zjištěná a bagatelní, avšak společensky škodlivá a začasť frekventovaná jednání (nota bene pokud jde o delikty potenciálně ohrožující či delikty, jimiž nebyl způsoben žádný, anebo jen nepatrný škodlivý následek v podobě škody na majetku účastníků silničního provozu) dále „dekriminalizoval“ a postihoval je formou správních deliktů přičitatelných (resp. vytýkatelných) provozovatelům vozidel na základě objektivní odpovědnosti. Ta se v nejobecnější rovině opírá o ústavní princip vyjádřený v čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod („vlastnictví zavazuje“) a mimo jiné se promítá i do občanskoprávní koncepce objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za škodu z provozu dopravních prostředků (srov. § 2927 a násl. občanského zákoníku), resp. – přesně řečeno – může být připodobněna odpovědnosti za volbu osoby, již provozovatel vozidla svěří (culpa in eligendo). (...) v oboru správního trestání se z řady legitimních důvodů výjimečně uplatňuje i odpovědnost za protiprávní výsledek bez ohledu na zavinění, tj. odpovědnost objektivní, případně modifikovaná možností liberace. Takto postavené konstrukce správního trestání připouští i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“
31. V rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21, pak Nejvyšší správní soud také uvedl, že „[o]dpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je tedy konstruována jako objektivní s přípustnými liberačními důvody, k naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa.“

32. Není tedy pochyb o tom, že textová změna ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, která v odst. 3 již přímo stanovuje, že ke spáchání přestupku podle odst. 1 se nevyžaduje zavinění, nepřinesla změnu v obligatorních znacích a v pojetí tohoto přestupku, dříve správního deliktu, neboť i dříve byla odpovědnost provozovatele vozidla, i v případě, že se jednalo o fyzickou osobu, založena na objektivní odpovědnosti s možností liberace. Žalobní bod tak není důvodný, neboť správní orgány nebyly povinny zkoumat míru zavinění žalobce na spáchání uvedeného správního deliktu, když je ze zákonné úpravy zřejmé, že provozovatel vozidla odpovídá za spáchaný správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu na základě objektivní odpovědnosti.

Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů

33. Závěrem soud k vyjádřenému nesouhlasu žalobce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a jeho právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrhu na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci konstatuje, že se ztotožňuje s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145. Nejvyšší správní soud uvedl, že „zveřejňování a anonymizace rozhodnutí zdejšího soudu e řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a/ citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zák. č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu k zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b/ údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d/ jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e/ jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.“ Dále Nejvyšší správní soud odkázal na svůj rozsudek ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (který se sice týkal poskytování informací, nicméně argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít), kde uvedl, že „jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídlo, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na ochranu osobních údajů či soukromí žalobce nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být ‚sekundárně viktimizován‘, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.“

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

34. Vzhledem k tomu, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nevymezili ve výroku o vině žalobce dostatečně přesně skutek kladený žalobci za vinu, a to zejména s ohledem na místo a způsob spáchání přestupkového jednání a dále ve výroku rozhodnutí o vině neuvedli veškerá ustanovení, podle kterých bylo o vině rozhodováno, a dále nedostatečně vymezili výrok o uložení správního trestu, a uvedená pochybení mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Podle ustanovení § 78 odst. 4 správního řádu pak soud přistoupil k vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
35. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. V případě žalobce shledal soud v dané věci důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. a rozhodl se nepřiznat žalobci část náhrady nákladů řízení. K nepřiznání náhrady nákladů řízení přistoupil soud s ohledem na používání sofistikované procesní strategie žalobce či jeho zmocněnce (nepodepsaná plná moc připojená k odporům proti příkazům o uložení sankce, podávání pouze blanketních odvolání), jejímž účelem je dosažení zániku odpovědnosti za přestupky v důsledku uplynutí prekluzivní lhůty. Že tyto nebo podobné postupy jsou používány k uvedenému cíli, vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2014, č. j. 10 As 203/2014 – 48, ze dne 31. 10. 2014, č. j. 8 As 119/2014 – 34, a ze dne 17. 10. 2014, č. j. 4 As 171/2014 – 26. U zdejšího soudu lze pak odkázat na rozsudky ze dne 8. 4. 2015, č. j. 46 A 33/2015 – 25, ze dne 11. 8. 2015, č. j. 48 A 56/2015 – 32, a ze dne 14. 1. 2016, č. j. 45 A 63/2015 – 24.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. května 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně